

Sygn. I C 98/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) 2014-1 (...) z siedzibą w L. D. II

przeciwko : D. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami procesu obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) 2014-1 (...) z siedzibą w L. D. II reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu D. M., domagając się zasądzenia kwoty 776,08 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 623,93 zł od dnia 25 listopada 2015 roku do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 44,39 zł od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, iż na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabył od wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A., wierzytelność powstałą w stosunku do pozwanego z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 12 kwietnia 2014 roku. Pozwany D. M. w związku z zawartą umową zobowiązany był spłacać kredyt w comiesięcznych ratach. W związku z rażącym naruszeniem warunków umowy- brakiem spłat, powód wypowiedział pozwanemu umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia, w dniu 17 czerwca 2015 roku zobowiązane stał się wymagalne. D. M. jednakże nie uregulował zadłużenia. Powód wskazał, iż dochodzi od pozwanego zapłaty kwoty 776,08 zł, a żądanie pozwu obejmuje: kwotę kapitału 623,93 zł, odsetki umowne i karne wyliczone na dzień 24 listopada 2015 roku 44,39 zł, kwotę kosztów monitów i upomnień 104,16 zł, sumę opłat za pakiet usług bankowych 3,60 zł

W dniu 03 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał postanowienie o sygn. akt VI Nc-e 2304507/15, w którym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Włocławku.

Pozwany na rozprawie nie stawił się i nie złożył też odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 kwietnia 2014 roku wierzyciel pierwotny (...) Bank S.A. we W. zawarł z pozwanym D. M. umowę o kredyt na zakup towarów i usług nr (...). Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 851,84 zł. Oprocentowanie kredytu wynosiło 16 % w stosunku rocznym. Odsetki z tytułu udzielonego kredytu wynosiły ogółem 226,27 zł. Pozwany zobowiązał się spłacać zadłużenie w 36 ratach do 12 każdego miesiąca, począwszy od maja 2014 roku. Zgodnie z pkt. III 5 umowy w przypadku nieuregulowania w terminach dwóch pełnych rat kredytu, Bank

może wypowiedzieć umowę, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie ustalonym przez Bank, nie krótszym niż 7 dni od daty otrzymania wezwania. Termin wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni.

Dowód: umowa o kredyt na zakup towarów i usług nr (...) – k. 23-24

Sąd zważył co następuje:

Sąd uznał, że powództwo okazało się niezasadne i podlegało oddaleniu w całości.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że pozwany D. M. zawarł w dniu 12 kwietnia 2014 roku z (...) Bank S.A. we W. umowę o kredyt na zakup towarów i usług nr (...). Tym samym został wykazany stosunek zobowiązaniowy między pozwanym (...) Bank S.A.

Powód (...) 2014-1 (...) z siedzibą w L. D. II nie wykazał, że łączył go z pozwanym stosunek zobowiązaniowy. Przepis art. 353 k.c., określając pojęcie zobowiązania, wskazuje, że jest to stosunek prawny między podmiotem uprawnionym, wierzycielem a podmiotem zobowiązanym, dłużnikiem, natomiast treścią tego stosunku są uprawnienia wierzyciela i skorelowane z nimi obowiązki dłużnika.

Uprawnienia wierzyciela sprowadzają się do możliwości żądania od dłużnika świadczenia, a obowiązki dłużnika polegają na spełnieniu tego świadczenia i tym samym zaspokojeniu interesu wierzyciela.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności, poprzestając na oświadczeniu pierwotnego wierzyciela oraz powoda o przeniesieniu wierzytelności. Nie wykazał również, że ustalona cena sprzedaży została uiszczona. Należy mieć na uwadze, że do rozporządzenia wierzytelnością dochodzi w oparciu o czynność prawną - zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r., nie zaś na podstawie oświadczenia o przelewie wierzytelności, a zatem przeniesienie wierzytelności na inny podmiot winno wynikać bezpośrednio z zawartej między stronami umowy.

Powód powinien tę okoliczność udowodnić zgodnie z treścią art.6 k.c..

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanych umów.

Brak umowy przelewu wierzytelności, brak listy wierzytelności, brak dowodu uiszczenia zapłaty za zakupione wierzytelności – uniemożliwia weryfikację, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem cesji wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.); tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej, ani jej wysokości. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a

ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia. Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. – z uwagi na nieobecność pozwanego na rozprawie i nie zajęcie przez niego stanowiska w sprawie – wyrok ma charakter zaoczny.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.